

Φαντάζομαι πως όλοι θα έχετε ακουσει την λέξη Erasmus. Για όσους δεν την έχουν ακούσει το το erasmus με δυο λόγια είναι ένα πρόγραμμα όπου μια από τις δράσεις του είναι η ανταλλαγή μαθητών ανάμεσα σε διάφορες χώρες για κάποιες ημέρες με στόχο να έρθουν σε επαφή με παιδιά άλλων κρατών με διαφορετική κουλτούρα ήθη και έθιμα.

Η κόρη μου η οποία είναι 12 ετών επιλέχθηκε φέτος να συμμετάσχει σε αυτή τη δράση.

Θα πήγαιναν Κωνσταντινούπολη μαζί με ακόμη 5 παιδιά και 3 συνόδους.

Η χαρά της μικρής απερίγραπτη!

Σ' αυτό το σημείο δεν σας κρύβω πως "μαγκώθηκα" λίγο σχετικά με τον προορισμό παρόλο που είμαστε κάτοικοι Χίου και πηγαίνουμε συχνά στον Τσεσμέ και στη Σμύρνη. Θέλεις όμως η πίεση της μικρής που ήταν ξεσηκωμένη με το ταξίδι, αλλά και το γεγονός ότι η γιαγιά μου γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη και είναι ένας προορισμός που πάντα θέλαμε να πάμε, αποφασίσαμε με το σύζυγό μου να την αφήσουμε να πάει.

Το χρονικό.

Σάββατο 4/6/2022

Την επόμενη μέρα στις 8:30 θα πετούσαν από Χίο για Αθήνα και από Αθήνα στις 6 το απόγευμα θα πετούσαν για Κωνσταντινούπολη.

Ετοιμάσαμε λοιπόν τη βαλίτσα μας! Της ψώνισα μάλιστα και ένα τσαντάκι μπανάνα όπου θα έχει τα χρήματά της, τα ταξιδιωτικά της έγγραφα και το κινητό της.

Φροντίσαμε να είναι ανοιχτή η περιαγωγή στα κινητά μας και να έχει χρήματα μέσα στο κινητό για να μπορούμε να επικοινωνούμε μαζί της. Ελέγξαμε το διαβατήριό της, τις υπεύθυνες δηλώσεις, για τις οποίες ενημερωθήκαμε το μεσημέρι του Σαββάτου και από τους δυο μας ότι της επιτρέπουμε να ταξιδέψει Κωνσταντινούπολη με το πρόγραμμα erasmus και το πιστοποιητικό νόσησης covid-19. Μέχρι και ιδιωτική ασφάλιση ταξιδιού της κάναμε γιατί η Ευρωπαϊκή κάρτα υγείας δεν μετράει εκεί.

Κυριακή 5/6/2022

Έχει πάει 8 το απόγευμα και μόλις έλαβα μήνυμα στην ομαδική επικοινωνία σε γνωστό διαδικτυακό μέσο επικοινωνίας από την υπεύθυνη της αποστολής ότι έφτασαν Κωνσταντινούπολη. Άντε λέω μέσα μου επιτέλους έφτασαν θα κάνω υπομονή να πάνε στο ξενοδοχείο όπου θα έχουν WiFi να επικοινωνήσω με το παιδάκι μου.

Έχει πάει 10 το βράδυ και επικοινωνία ακόμη καμία, έχω αρχίσει να ανησυχώ καθώς γνωρίζω ότι το ξενοδοχείο δεν είναι μακριά.

Στις 11:00 δέχομαι μια κλήση από τον διευθυντή του σχολείου μας ο οποίος με ενημερώνει ότι παιδί μας είναι καλά στην υγεία του, είναι με την υπεύθυνη της αποστολής και ότι δεν μπορεί να μπει στην Κωνσταντινούπολη γιατί υπάρχει πρόβλημα με το διαβατήριό της. Με ενημερώνει επίσης πως έχει μιλήσει με την πρεσβεία μας και πως δεν υπάρχει τρόπος να μπει επομένως ψάχνουν τρόπο να γυρίσει πίσω. Το πρόβλημα με το διαβατήριό ήταν ότι είχε 45 μέρες μέχρι τη λήξη του ενώ έπρεπε με βάση τους τουρκικούς νόμους να έχει 3 μήνες περιθώριο, κάτι που δε γνωρίζαμε καθόλου και δεν το γνώριζαν και οι υπεύθυνοι της αποστολής, όπως μας είπαν, γιατί εννοείται πως δεν θα ήθελαν να υπάρξει κάποιο πρόβλημα. Τέλος μου λέει ότι έχει επικοινωνήσει με την υπεύθυνη της αποστολής και τη μικρή και να πάρουμε και εμείς να ακούσουμε το παιδί μας.

Η ανησυχία έχει χτυπήσει κόκκινο. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με το παιδί μάταια. Για κάποιο λόγο που δεν έχω καταλάβει η επικοινωνία είναι αδύνατη. Μετά από πολλές προσπάθειες καταφέρνει ο σύζυγος να επικοινωνήσει με την υπεύθυνη της

αποστολής μέσω κλήσης Viber όπου μας ενημερώνει ότι είναι καλά και έχουν πρόβλημα μπαταρίας καθώς όλη μέρα ήταν σε κίνηση. Δεν έχουν ούτε φορτιστές ούτε powerbank γιατί είναι μέσα στις βαλίτσες και οι βαλίτσες έχουν περάσει ήδη έξω από το χώρο ελέγχου και τις έχουν πάρει οι υπόλοιποι.

Είμαστε σε εξαιρετικά κακή κατάσταση και προσπαθούμε να βγάλουμε μια άκρη για το πότε θα γυρίσει πίσω το παιδί μας.

Ο σύζυγος παίρνει τηλέφωνο στην αεροπορική εταιρεία να ρωτήσει που ακριβώς βρίσκεται το παιδί μας σε τι κατάσταση είναι και πότε είναι το νωρίτερο που μπορεί να γυρίσει. Η υπάλληλος της αεροπορικής εταιρείας στη γραμμή καθώς δεν είχε τύχει παρόμοιο περιστατικό στη βάρδια της προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί προσπαθώντας να δει ποιον μπορεί να βρει τέτοια ώρα και με ποιον πρέπει να επικοινωνήσει με αποτέλεσμα ο σύζυγός μου να χάσει την υπομονή του.

Ωστόσο εγώ ψάχνω το τηλέφωνο του υπουργείου Εξωτερικών. Καλώ και απαντούν αμέσως. Αναφέρω πως ονομάζομαι και συνεχίζω λέγοντας πως έχω ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα και πριν τελειώσω τη φράση μου, ο κύριος στην άλλη γραμμή μου απαντά "είστε η μαμά της Αντιγόνης... γνωρίζουμε..." Κλαίω και τα χέρια μου τρέμουν, ο σύζυγος που έχει τελειώσει με το τηλεφώνημα στην αεροπορική εταιρεία και έχει ανακτήσει την ψυχραιμία του και του έδωσα το τηλέφωνο για να συνεννοηθεί γιατί προφανώς στην κατάσταση μου δεν ήμουν σε θέση να μιλήσω. Προσπαθούσε να μάθει τι ακριβώς έχει γίνει και αν μπορεί να πάει κάποιος δικός μας εκεί.

Οι ερωτήσεις βροχή, δεν ξέρουμε που θα βγάλουν το βράδυ και αν έχουν έστω νερό κτλ. Παρακαλαμε να τους δώσουν έναν φορτιστή ώστε να μπορούμε να επικοινωνούμε.

Μας ενημερώνουν ότι θέμα το έχει αναλάβει η ελληνική μας πρεσβεία στην Κωνσταντινούπολη να μείνουμε ήρεμοι και να μην ανακατέψουμε επιπλέον κόσμο προκειμένου να μην δημιουργηθούν απρόοπτα. Μας διαβεβαιώνουν συνέχεια ότι το παιδί είναι καλά στην υγεία του και ότι βρίσκεται σε ασφαλή χώρο.

Τα τηλέφωνα στο σπίτι έχουν "σπάσει" κάποιος, δεν θυμάμαι ποιος, μας λέει ότι το παιδί και η συνοδός βρίσκονται σε ένα δωμάτιο και είναι "καλά".

Η τελευταία επικοινωνία που είχαμε ήταν με την πρέσβη μας στις περίπου στις 2:00 τα ξημερώματα νομίζω η οποία μας καθησύχασε, και μας είπε ότι για να περάσει κάποιος στον χώρο transit πρέπει να έχει ειδική άδεια η οποία κάνει πολλές ώρες για να εκδοθεί και ότι θα διανυκτερεύσουν εκεί μέχρι να τακτοποιηθεί η κατάσταση, να εκδοθούν τα εισιτήρια της επιστροφής και να μουν στο αεροπλάνο για να έρθουν Ελλάδα. Η πρώτη πτήση για να φύγουν ήταν στις 10:30.

Ατελείωτες οι ώρες όπου να ξημερώσει, μείναμε με το κινητό στο χέρι κόβοντας βόλτες πάνω κάτω στο σπίτι.

Δευτέρα 6/6/2022

Μας ενημερώνει ο διευθυντής του σχολείου μας ότι το παιδί θα γυρίσει με την υπεύθυνη της αποστολής και ότι θα φτάσουν περίπου στις 12:00. Πρέπει να πάει κάποιος να το παραλάβει, γιατί η υπεύθυνη της αποστολής θα επιστρέψει με την επόμενη πτήση για Κωνσταντινούπολη στις 4 το απόγευμα και η επόμενη πτήση από Αθήνα για Χίο είναι στις 8 το βράδυ.

Ξεκινάμε να ψάχνουμε την πιο σύντομη πτήση για Αθήνα, για να πάει ο σύζυγός μου που είναι πιο ψύχραιμος

Βρίσκουμε πτήση στις 12:20 σε λίγο είμαστε στο αεροδρόμιο και περιμένουμε να έρθει η πτήση για να επιβιβαστεί. Παράλληλα περιμένω στην αναμονή παρέα με τους υπαλλήλους της αεροπορικής εταιρείας και τη μεγάλη μου κόρη να προσγειωθεί στην Αθήνα η πτήση

από Κωνσταντινούπολη. Είμαστε όλοι φορτισμένοι και περιμένουμε. Μας ενημερώνει υπάλληλος της εταιρίας ότι το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Όλοι πανηγυρίζουμε!

Βρίσκονται επιτέλους Ελλάδα!

Μετά από λίγο καλώ στο κινητό της μικρής με την ελπίδα ότι θα την ακούσω. Μου λέει "μαμά μου" και κλαίει... Κλαίω και εγώ στην άλλη άκρη της γραμμής.

Η μικρή είναι με την υπεύθυνη της αποστολής η οποία έχει σταθεί βράχος δίπλα της σε όλο αυτό. Ένας κοντινός συγγενείς μου είναι στο αεροδρόμιο και ψάχνει να την βρει, παράλληλα περιμένουν και τον σύζυγό μου να φτάσει του οποίου η πτήση είχε μια μικρή καθυστέρηση.

Στις 9 το βράδυ πια επιστρέφουν και οι δυο στη Χίο. Έχουμε το παιδί μας στην αγκαλιά μας πλέον και οι δυο.

Είναι απίστευτα ταλαιπωρημένη φοβισμένη και στεναχωρημένη. Μας είπε ότι όλο το βράδυ κρύωνε και ευτυχώς που πήρε μαζί της τελικά εκείνο το ελαφρύ μπουφανάκι που της έδωσα παρόλο που δυσανασχέτησε εκείνη τη στιγμή γιατί το θεώρησε περιττό με τέτοια ζέστη. Μας είπε ότι ζητούσαν βοήθεια με την υπεύθυνη της αποστολής και οι Τούρκοι αδιαφορούσαν, δεν τους καταλάβαιναν και τους γυρνούσαν την πλάτη. Κάποια στιγμή μας ενημέρωσε το παιδί ότι αν ήταν 13 χρονών θα της είχαν βάλει και χειροπέδες... Μας είπε ότι πήγε εκεί πια το πρωί ένας κύριος που τους είπε σε σπαστά ελληνικά "καλημέρα". Τους έδωσε από ένα μπουκαλάκι νερό και ένα τοστ. Έβαλε στο κινητό του το Google Translate και μίλησε με την υπεύθυνη της αποστολής.

Η περιπέτεια έχει λάβει τέλος επιτέλους και σήμερα που κάθομαι και γράφω όλα αυτά αναρωτιέμαι γιατί συνέβη όλο αυτό.

Ήταν ένα 12χρονο κοριτσάκι που έτυχε να κληρωθεί και να ανταποκριθεί σε πρόσκληση από σχολείο της Τουρκίας μέσω του προγράμματος Erasmus με εισιτήριο επιστροφής πολύ πιο πριν από τη λήξη του διαβατηρίου, γιατί η μόνη επιλογή ήταν να γυρίσει πίσω περνώντας τη νύχτα στο αεροδρόμιο με τους Τούρκους αστυνομικούς από πάνω της; Γιατί δεν πήγε νωρίτερα κάποιος δικός μας να τους δει; Ποιος φταίει τελικά για όλο αυτό; Ερωτήματα που το πιθανότερο δεν θα πάρω απάντηση...

Εύχομαι η αποστολή μας στην Τουρκία με τα υπόλοιπα παιδιά να γυρίσει με το καλό γεμάτη εμπειρίες και να μη θυμούνται την περιπέτεια της συμμαθήτριάς τους, γιατί τα παιδιά βλέπουν και κρίνουν τον κόσμο διαφορετικά από εμάς τους ενήλικες και πρέπει να συνυπάρχουν με ανθρώπους γαλουχημένους με διαφορετικές πολιτικές και πολιτισμικές αξίες.

Η μαμά της Αντιγόνης